

PANEVĖŽIO R. NAUJAMIESČIO GIMNAZIJA

Pasakos apie Anykščius konkursui

„Švieselės teisingumas“

Darbą atliko: 8 klasės mokinė Aistė Kudrauskaitė

Vadovė: mokytoja Jurgita Klimavičiūtė

Švieselės teisingumas

Kadaise gyveno Karalienė, kuri negalėjo turėti vaikų, todėl visas dienas liūdėjo, bet niekada neprarado vilties jų susilaukti. Kiekvieną kartą atsisėdama į sostą ji sakydavo miestelio žmonėms, kad žmogaus pats stipriausias ginklas – Viltis. Vieną dieną Karalienė sėdėdama savo kambaryje veidrodyje pamatė mažo putlaus berniuko atspindį. Ji labai apsidžiaugė, bet atspindys akimirksniu dingo. Karalienė nieko nelaukdama nubėgo papasakoti nuostabaus įvykio savo vyrui.

- Tau nuo kasdienio liūdesio prasidėjo haliucinacijos, - pažvelgė į ją Karalius.

- Bet aš niekada dar nesijaučiau tokia laiminga, - nusišypsojo Karalienė. Karalius tik papurtė galvą ir išėjo.

Karalienė vėl pasidavė liūdesiui. Ji vaikščiojo savo sodelyje, kuriame visada jautėsi rami ir staiga pamatė tą patį berniuką iš veidrodžio, kuris laikė kitų dviejų vaikų rankas ir verkė.

- Kas nutiko? - paklausė visus tris vaikus Karalienė.

- Mes su broliu ir sesute buvome palikti mamos, nes tėčio nebeturime jau seniai, o sunkiai serganti mama nebeįstiga mūsų išlaikyti, tad paliko mus šalia šios baltos tvorelės, - nubraukė ašarą vyriausias broliukas.

- O kur jūsų mama dabar? - sunerimo Karalienė.

- Mes nežinom, ji labai sergo, mes neturėjome pinigų vaistams, o paskutiniai jos žodžiai buvo, kad ji mus labai myli, - gaudžiai pažvelgė jaunesnysis broliukas į Karalienę. Karalienė nieko nelaukdama paėmė visus tris vaikus į glėbį ir parvedė juos į savo rūmus.

Bėgo metai, vaikai augo. Karalienę jie pradėjo vadinti mama, o Karalių - tėčiu. Vyriausias brolis Puntukas jautėsi stipriausias ir gudriausias asmuo šeimoje. Jis visad žinodavo, kur kas sėdės per vakarienę, jis visad rinkdavo puotos dieną ir laiką, aiškino, kaip tvarkyti tarnaitėms namus. Taip pat Puntukas buvo nepaklusnus vaikas ir vis prisidirbdavo, tad jaunesnysis broliukas ir sesutė visą laiką prisiimdavo jo padarytas klaidas sau, todėl likdavo kalti ir dažnai nubausti.

Kiekvieną vakarą Karalienė nusiimdavo karūną ir padėdavo ją šalia veidrodžio. Ir kaskart pažvelgus į veidrodį išvysdavo kraupų reginį: Puntukas rankose laikė karūną, o Karalius rankose laikė kryžių ir jo skruostais byra kraujo ašaros. Karalienė sudaužė visus karalystėje esančius veidrodžius, kad jie daugiau niekada nerodytų tokių baisių.

Dienos slinko. Karalienė akiai mylėjo savo įsūnį, o Karalius negalėjo pakęsti Puntuko, jis jautė, kaip įsūnis visą laiką kėsina į jo sostą. Deja, tikrojo blogio, slypinčio Puntuko širdyje, net negalėjo įtarti. Puntukas piktu žvilgsniu palydėdavo ne tik Karalių nuo sosto, bet ir mylimą - Karalienę, jis dažnai atsisėdavo į Karaliaus sostą ir vaidindavo karalių, išskeldamas rankas jis liepdavo broliui ir sesei klūpėti priešais, tyčiojosi iš jų. Kas dieną po vieną raidę ant sosto išraižė savo vardą. Patėviui sudrausminus įsūnį, šis atkirto, kad karalius greitai bus nuverstas nuo sosto. Karalius įsiuto, o brolis ir sesuo bėgo į pagalbą ir ginė savąjį brolių. Puntukas niekad nepadėjo jaunesiems šeimos nariams, tik numodavo ranka ar grubiai atstumdavo.

Prabėgo daug metų. Puntukas buvo putlus, stiprus vyras, kuris nebijojo nieko.

Kartą jis užnuodijo patėvio vyną. Kai tik Karalius buvo iškilmingai palaidotas, Puntukas pareiškė mamai:

- Nuo šiol aš esu šios karalystės Karalius!

- Ne, sūnau, tau nereikia šio sosto, tėvas nebūtų to norėjęs! - sušuko mama.

- Jis man ne tėvas! Jis manęs nemylėjo (liepdavo dalintis viskuo su sese ir broliu), jis mane skriausdavo (barė, kai aš išraižiau jo sostą), neklausydavo mano pageidavimų (neleisdavo su tarnais elgtis taip, kaip man patiko), nenorėdavo žaisti su manimi (ir man nesvarbu, kad jis neturėdavo laiko)! - piktai išrėžė Puntukas.

Karalienė išsigando tokio Puntuko įniršio, o Puntukas sėdo į Karaliaus krėslą. Jis nieko nelaukęs sušuko savo broliui ir sesei:

- Dabar niekas nedrįs stotis mano kelyje, nes turėsiu didelę armiją, kuri gins mane! Armija ir bus mano šeima.

-Bet ,brolau, mes esame tavo šeima, - nusivalė byrančią ašarą sesuo. Puntukas tik nusijuokė, pakėlė šalia krėslo gulinti akmenį ir metė jį brolių ir seserį, kad šie greičiau dingtų jam iš akių (taigi ir karalystės).

Jaunesnysis paėmė sesę už rankos ir pabėgo.

- Motin, mes negalime leisti Puntukui užimti sosto, mes per daug jį mylime ,kad leistume padaryti jam tokią didelę klaidą, užtraukti gėdą šeimai ir kraštui! - sušuko jaunesnysis brolis.

Mama sutiko su mažuoju sūnumi. Ji nieko nelaukusi bėgo žemyn į rūsi, kuriame buvo išmesti sudužę veidrodžiai, pagal rėmelius ji bandė atrasti tą vienintelį, kuris buvo jos kambaryje, nes jis buvo vienintelis, kuris galėjo iškviešti veidrodžio būtybes. O tuo tarpu mažesnysis brolis įkalbinėjo sesę:

- Sese, einam kartu, veidrodžiai padės mums išsaugoti brolių ! Jie padės jį atvesti į doros kelią.

- Ne, aš jo neišduosiu. Kad ir kas nutiktų jis vis vien yra mano brolis! Nors jis piktas ir myli tik save ,bet jis gyvas, sveikas ir yra šalia mūsų, aš nepasitikiu veidrodžiais, mes nežinome, ką jie gali - piktai tarė.

Karalienė ir sūnus nieko nelaukę pasidėjo veidrodį šalia. Karalienė manė, jog veidrodis suveiks tik 9 valandą vakaro, nes šį dieną ir valandą jos gyvenime buvo seniai įsimintina, dar nuo tų laikų, kai laiškanėšys atnešė laišką į rūmus nuo daktaro Kapelos ,kad Karalienė niekad negalės turėti vaikų.

Tad 9 valandą vakaro, tik pradėjus temti jie abu sumurmėjo keistus žodžiu, iš veidrodžio plyšio iškilo labai ryškus kamuolys ir išskriejo iš kambario.

Jis Puntuką pavertė akmeniu už tai, kad nevertino savo šeimos, už nesupratimą, kad ne turtuose laimė. Švieselė nunešė jį tolyn nuo Karalystės, paliko visiškai vieną Anykščių Šilelio kraštovaizdžio draustinyje. Grįžus atgal akmeniu pavertė ir Puntuko brolių, kurį taip pat nunešė tolyn nuo karalystės, už tai ,kad išdavė vyresnįjį brolių šnekėdamas su veidrodžio būtybėmis. Atsako sulaukė ir Karalienė, nes tai, ką labiausiai mylėjo paleido, ir prarado savo viltį išgelbėti be veidrodžių galios Puntuką. Karalienę nugalėjo pagunda pakeisti Puntuko prigimtį pasitelkiant veidrodžio galias, nors ji aiškiai žinojo ,kad sulaužyto žaislo sutvarkyti nebeįmanoma. Tad pavertė ją Švieselė šaltiniu, kuris dabar vadinamas Karalienės liūnu. Liko tik tyroji sesutė, kuri niekuo nenusikalto. Švieselė padovanojo jai visą karalystę už ištikimybę, viltį ir meilę broliams, tėviams. Ji miestelį darė geresnį, visi gyveno kaip ponai, pilyje buvo visi laukiami, ji dovanojo dovanas per šventes kiekvienam miestelio žmogui, miestelį mylėjo kaip šeimą, rūpinosi, saugojo, mokino išlikti stipriems. Kai tik atėjo paskutinioji sesutės diena, Švieselė pasirūpino , kad žmonės išbarstytų sesers pelenus upėje ir pavadintų ją Šventąja. Kai tik pelenai buvo išbarstyti ir upė pavadinta Šventąja, Švieselė, įvykdžiusi teisingumą, netrukus užgeso.